

KERSTNUMMER STRIJDKREET

BRAMWELL BOOTH

Generaal, 101 Queen Vitoria St London E. C.

M. J. VAN DE WERKEN

Territ. Kommandante.

Stichter:
WILLIAM BOOTH

JEZUS ALS KNAAP TE NAZARETH.

„IS DEZE NIET

DE ZOON

DES

TIMMERMANS?

EN IS ZIJNE

MOEDER NIET

GENAAMD

MARIA ?”

MATTH. 13: 55

. „DIE

KRACHTELIJK

BEWEZEN IS

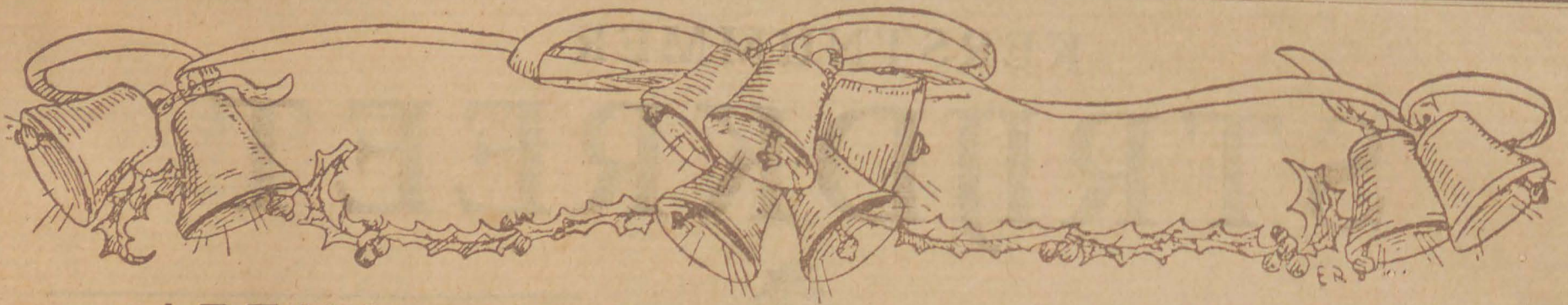
TE ZIJN

DE ZOON

VAN GOD”.

ROM. 1: 4

„ZOO GANSCH NATUURLIJK — TOCH ZOO WONDERBAAR”

JEZUS ALS KNAAP TE NAZARETH

DOOR MAJOR A. TH. KNUTTEL.

Vredig ligt het stadje Nazareth onder den blauwen hemel, omringd van een heuvelrij, die slechts aan één zijde wordt verbroken en daar uitzicht geeft op de vruchtbare vlakke van Jizreël.

Buiten de stad, van een heuvel gedaald, staat de knaap Jezus in gepeins verzonken. Denkt Hij wellicht aan het aanstaand vertrek van Nazareths oudsten naar Jeruzalem, waar zij een der groote feesten gaan medevieren? Hoe verlangt Jezus mee te gaan naar Jeruzalem en den Tempel te aanschouwen, waarvan Hem reeds zooveel verteld is! Zijn tijd is nog niet gekomen; nog enkele jaren dan zal Hij meer weten, meer verstaan en antwoord geven op zoovele vragen, die Hem telkens en ook nu weer bezig houden.

Waarom verschilt Hij zooveel van andere Joodsche jongens? Steeds meer gevoelt Hij dat verschil en kan het niet verklaren. Er is toch zooveel overeenkomst tusschen Zijn leven en dat van de andere knapen in 't kleine stadje; zij zijn voor het merendeel arm; dat is Hij ook. Zij moeten reeds vroeg met hun ouders meewerken; dat doet Hij ook. Er is in het eenvoudige gezin heel wat te doen, wat door Hem gedaan kan worden: reeds vroeg heeft Hij het gebruik van Jozefs gereedschap geleerd; reeds menig hout heeft Hij geschaafd voor de jukken, die Nazareths timmerman in den ploegtijd moet leveren.

Dezelfde geschiedenissen heeft Hij op school mee aangehoord, over Jozef, over Samuel en David. Dezelfde teksten, die alle Joodsche kinderen van buiten konden, heeft Hij geleerd: Exodus 13:2-16;

Deut. 6:4-9, 13-22. Vreemd, dat anderen het zoo moeilijk vinden God lief te hebben! voor Hem is het niet moeilijk! God dienen — een knecht van Jehova zijn — dat wil Hij van ganscher harte.

In de synagoge las men onlangs uit het boek Jesaja van den „Knecht des Heeren”. Waarom sprak de profeet van striemen, verbrijzeling en smarten, die het deel zouden zijn van den Knecht des Heeren? Moet Ik pijn en smarten lijden? En het is, of een stem in Zijn binnenste antwoordt: „Daartoe zijt Gij in de wereld gekomen”.

Eens had Zijn moeder, Maria, Hem langen tijd aangezien en op Zijn vraag, waarom zij dat deed, had zij geantwoord: „Mijn Zoon, ik denk aan hetgeen mij geopenbaard werd, toen Gij nog zeer jong en teeder waart. Gij zult een dienstknecht des Allerhoogsten zijn, maar zonder lijden wordt Uw zending niet volbracht.”

Wat beteekende dat woord? Als Hij tot een bijzonder doel in de wereld was gezonden, wat was dan dit doel? Zou Hij een tweede Mozes worden en Zijn volk verlossen uit het geweld van de overheerschers? Of een Aäron? Maar dat kon toch niet zijn; Hij was immers geen zoon van Levie, maar uit Juda gesproten? En — dan waarom zeiden de schriftten, dat „barmhartigheid beter is dan offerande”? Was het geen hoog en heerlijk ambt priester of zelfs Leviet te zijn,

veel te verkeerden in het huis des Heeren? Toch gevoelt Hij, dat de woorden „barmhartigheid beter dan offerande” de waarheid behelzen. De priesters waren dikwijls onbarmhartig, koud en hard en vervloekten het volk, dat niet in de wet onderwezen was zooals zij. De overste van de synagoge te Nazareth was ijverig in de vervulling zijner plichten, maar hij kende weinig barmhartigheid!

De dag is gedaald. Langzaam beklimt het heilig Kind den heuvel om huiswaarts te gaan. Boven gekomen ziet Hij om naar het Westen. Daar verheft zich de Karmel, die zijn voet wast in de blauwe wateren van de Middellandsche Zee. Op dien berg streed Elia voor de eere Gods en slachtte hij de Baäls priesters.

Jezus huivert bij de gedachte — daar was weer die ijver! Maar Hij verlangt barmhartigheid te bewijzen, een barmhartigheid, die in geen enkel opzicht aan Gods heiligheid tekort doet. Nog eenige schreden en Jezus is tehuis.

Maria's watervat staat niet op zijn plaats; Maria is uitgegaan om water te halen aan de

bron, even buiten de stad. Hoe menigmaal is in Zijn eerste levensjaren haar gezegend jongske met moeder meegeloopen en heeft bloempjes gezocht, terwijl zij wachtte op het vullen van haar kruik. Langzaam vult zich ook nu het groote vat en Maria benut het rustig oogenblik om haar gedachten den vrijen loop te laten. Spoedig zullen Jezus' jeugdijaren voorbij zijn en dan — zij kan het woord van den ouden Simeon niet vergeten; zij overlegt het altijd weer in haar hart: welk „zwaard” zal het zijn en wanneer zal het „door de ziel gaan”?

Dagelijks wordt het haar meer duidelijk, dat de knaap Jezus niet is als andere menschen of kinderen; als zijzelve het niet opmerkte, dan zouden de stadgenooten er haar wel opmerkzaam op maken. Jezus scheidt geen vermaak in ruwe, wilde spelen, waarh de macht van den sterkste geldt of dieren gekweld worden. Hij heeft geheel de schepping lief en kan niet dulden, dat bloemen ruw afgerukt en dan weggeworpen worden, zonder dat iemand ervan genoot. Nooit gevoelt Hij behoefte Zijn kracht te doen gelden. Nooit is Hij meesterachtig, maar een woord van Hem stilt den twist en als Hij in toornige oogen ziet, verstommen de booze woorden op de lippen. Al wat onrein is en slecht, vermag zich niet te uiten in Zijn tegenwoordigheid. Hij is in vele dingen gelijk aan andere kinderen en toch ook weer geheel anders. De Rabbi is over Zijn oplettendheid bij het leeren zeer tevreden, maar heeft een bezwaar, en dat is dit: Jezus is te vertrouwelijk met den Eeuwige, ja, zelfs durft Hij Hem Vader noemen. Wie sprak ooit Jehova aldus aan? En toch kan men Hem daarover niet berispen; uit Zijn mond klinkt het niet vermetel. Nooit, heeft Hij iemand verdriet gedaan; nimmer was Hij te bestraffen. Het is duidelijk, dat Hij genade heeft bij God, genade ook bij de menschen; hoewel Hij in wijsheid toeneemt, nooit laat Hij zich daarop voorstaan. Zoo peinzend, neemt Maria haar intusschen volgelopen waterkruik weer op en begeeft zich huiswaarts.

Zoo gansch natuurlijk — toch zoo wonderbaar beweegt zich in het schamel ouderhuis Hij, Wien de hemel ten paleise strekte!
Zoo gansch natuurlijk — toch zoo wonderbaar is Hij mijn Kind, mijn Zoon — en ook mijn Weiland!
Liefhebben moet ik Hem, wist Hij mijn Zoon, aanbidden Hem, wist Hij mijn Weiland is.
Mijn Jezus is mijn ootmoed en mijn trots; en 't hart, waardoor eenmaal een zwaard zal blijmen, bezwijkt nu schier van hemelsche verrukking.
Eere zij God in den Hooge!

Vrede op aarde,

In de menschen een welbehagen!

Nellie van Kol.

EEN KIND IS ONS GEBOREN!

CONGRES TE BATAVIA EN TE SEMARANG.

GELEID DOOR KOLONEL M. J. VAN DE WERKEN,

BLIJGESTAAN DOOR: DEN CHEF-SECRETARIS EN LT.-KOLONEL A. B. GUGELMANN.

WELKOM DER NIEUWE OFFICIEREN UIT SCANDINAVIE.

TE BATAVIA.

Welk een gezellige drukte eenerzijds en welk een bezieling anderszijds, dat zoo'n Congres met zich medebrengt! Gezelligheid door de aankomst van en de ontmoeting met zoovele Officieren van buitenaf— van Bandoeng, Cheribon en Sumatra waren zij gekomen en het weerzien na maanden en in sommige gevallen na jaren van eenzaam strijden in een afgelegen hoekje, zooals onze lieve makkers van Sumatra, was allerhartelijkst. Kapiteine Lorier van haar afgelegen arbeidsveld onder de melaatschen daar in Sumatra's Oosthoek, kon zich slechts met moeite losmaken van den haar zoo lief geworden werkkring onder de armsten der armen en ware het niet, dat een stoere, jonge man — hoe durfde hij toch! — haar was komen halen, om voortaan aan zijn zijde in een ander hoekje van ons groote legerkamp te arbeiden dan ware zij gewis niet weggegaan.

Aandoenlijk was ook dat weerzien, want er gaat veel om in je hart, als ge den trouwen, stoeren veteraan de hand drukt, den man, die onze harten week maakt met zijn verhaal van een nobelen strijd gestreden in armoede, eenzaamheid en wat toen een 20 jaar geleden leek op vruchteloos pogen tot het heil van het volk.

Maar ook bezieling! want, — wonderbare tegenstelling — is het toch juist door deze ervaringen, dit verhaal van strijd en moeite en lijden en beproeving, dat ons geloof aangewakkerd, onze liefde aangevuurd, ons voornemen om ook te strijden en te overwinnen gestaald wordt. Verre van om ons af te schrikken gevoelt men zich innerlijk wonderlijk bekoord en aangemoedigd, want het oude woord: het kruis is de attractie, is ook hier van toepassing.

Is het ook niet dit, dat onze lieve, nieuwe strijders, zoo juist gearriveerd, ervaren als de wondere kracht, die haar instaat stelt het verre vaderland, Finland, Noorwegen, Zweden vaarwel te zeggen, met al wat dit in zich heeft? Het blonde, Zweedsche meisje, dochter van beproefde Officieren, een pas ontloken Luitenant van 22 jaar, dat de voetstappen der ouders drukkend, zoo uit de ouderlijke omhelzing ontruikt, overgewillig haar leven wijdt aan Java's volk; de Ensigne uit Finland niets anders sprekende dan de moeilijke Finsche taal, wier Solo met gitaarbegeleiding ons aller ziel deed ontroeren; de andere Luitenant uit Noorwegen even toegewijd en vol van ijver en liefde voor haar taak; zij hebben ons hart gewonnen en niet alleen het onze, maar ook dat der vrij talrijk opgekomen vrienden en belangstellenden; die alleszins symphatiek waren, en hiervan ook ter dege blijk gaven. De Hotel-Directie, die onze zusters vrij logies verschaftte gedurende die dagen; de vriend, die in zijn auto passeerde en het clubje oppikte en naar plaats van bestemming bracht; — deze hartelijkheid ook buiten de samenkomsten stak hun zeker een riem onder het hart. Hoe gaarne willen wij die vrienden onzen warmen dank doen toekomen.

De openbare samenkomsten namen een aanvang 's Zaterdagavond in het Militair-Tehuis. Des Zondags kwamen wij tweemaal bijeen in de Loge, welwillend geleend voor de gelegenheid. Het getuigenis van oude en jonge strijders van de kracht van God tot verlossing, in hun ziel ervaren, wisselde af met onze liederen, samenzang en solo's. Krachtige, ernstige woorden werden door onze Leidster, de Kolonel gesproken. Als afgezante des Heeren sprak zij tot de vergadering de boodschap des eeuwigen levens en niet zonder vrucht, zooals wij met dankbaarheid mochten aanschouwen. Diep ontroerend was het die lieve, ernstige zielen te zien, ootmoedig geknielend voor den Heer en op de armen des geloofs hebben wij hen opgedragen aan den Vader in den Hemel, Die zoo gaarne het gebed om vergiffenis, om reiniging hoort en verhoort. Ja, de Loge werd dien dag een heilige plaats voor velen.

Des namiddags ging het in marsch van het Militair-Tehuis naar het Waterlooplein, waar de openlucht-samenkomst plaats had. Het moet voor sommige onzer makkers wel een eigenaardige gewaarwording zijn geweest, toen wij daar zoo eenvoudig, twee aan twee achter onze Vlag en achter ons geïmproviseerd muziekkorpsje marcheerden — met een trom, die een scheur had en daardoor „steinerweichende” (Ik haal Schiller aan) toonen ten beste gaf. Deze makkers toch zijn gewend aan de grootsche marschen in Londen met uitnemende muziek-begeleiding en honderden van geoefende deelnemers! Voorwaar dit was de dag van het kleine begin hier in Batavia en toch, waren wij niet allen trotsch in het bewustzijn, dat wij een en hetzelfde doel beoogden met de kameraden in het Vaderland: God en der wereld te getuigen, dat er kracht is in ons heerlijk geloof in Hem en in Zijn Zoon Jezus Christus, onzen Redder. Wij spraken van dat, wat wij ervaren hebben en mogen wij dan niet onze hoofden fier omhoog houden en het alom verkondigen, het groote heil ons ten deel geworden?

**

De C. S. Kolonel Visser leidde met krachtige hand de samenkomst op het Waterlooplein met de honderden om ons heen.

Er werd getuigenis afgelegd in woord en zang, van de hope, die in ons is, en het gesprokene samengevat in een op den man af diep ernstige toespraak.

Volgden Maandag en Dinsdag, de dagen waar de Congres-meetings in besloten kring met Officieren alleen plaats hadden. Ook deze kenmerkten zich door diepen ernst. Immers de onderwerpen, die behandeld werden, nopen zij niet tot ernst en een hooge opvatting onzer taak? Maar de ernst ging hand aan hand met innig hartelijke vroolijkheid; we waren toch tezamen als broeders en zusters van een familie, nauw aan elkaar verbonden door eenzelfde, ernstig streven.

„Maak mij beter, maak mij reiner” deze woorden van een onzer liederen gezongen en herzongen drukten zoo uit de diepgevoelde behoefte van ieder hart, immers innerlijke reinheid en goedheid zijn noodig tot het

volbrengen van geestelijken arbeid en onze ziel riep uit tot Hem, Die alleen rein en goed kan maken.

**

Zoo warm en hartelijk was het afscheid. Wij waren elkander nader gekomen, de band van eenheid, die ons samenverbindt, is hechter geworden. Onze gebeden volgen de geliefde makkers nu vertrokken naar hun verre, eenzame posten.

„Mijn oogen en Mijn hart zullen daar zijn te allen dage”, hoe sterk maakt deze belofte!

Den volgenden morgen geheel onder ons in het lieve Meisjes-Tehuis werden twee onzer zusters in een roerenden, kleinen dienst, den Heer gewijd als Soldaat van ons Leger. Mogen zij beiden trouw bevonden worden! En met deze handeling werd het werk der Kolonels in de stad besloten en keerden zij weer naar het Hoofdkwartier terug om over een week eenzelfde Congres te leiden te Semarang.

Te Semarang.

Niet zonder een zekere aarzeling dachten wij aan de openbare samenkomsten aldaar. Immers er bestaat daar geen Korps, d. w. z. geregelde samenkomsten worden er sinds jaren niet meer gehouden, zooals dit b.v. wel het geval is te Batavia, Soerabaya en Bandoeng en de vraag rees: zal onze bijzondere poging aldaar wel gerechtvaardigd zijn, door de opkomst van het publiek?

De Loge was ook hier, evenals te Weltevreden, uitnemend geschikt voor ons samenzijn.

Neen, de opkomst was niet zoo groot als te Weltevreden; de Zondagochtend-samenkomst was klein en daardoor van meer intiem aard. Een zegenrijke invloed was bespeurbaar. Onze hooggeachte Brigadier Dr. Wille sprak een ernstig woord. Het had hem dien morgen getroffen hoe een vogeltje op de electricische leiding zat, vroolijk zingende. Eerst schrok hij; want, hoe was zulks mogelijk zonder eenig letsel voor het diertje, terwijl het een mensch het leven

Vervolg pag. 8.

Een Kerstboodschap van den Generaal.

Mijn waarde Makkers en Vrienden,

Kerstfeest is een andere naam voor dienen — dienen door den hoogst geplaatste voor den meest nederige, door den beste voor den minstwaardige. Jezus Christus ging ons voor door de Kribbe en het Kruis. Laat ons Hem durven volgen; dan zullen wij acht geven op ieder teeken van de eenzamen en van hen, die zonder vrienden zijn; wij zullen iederen traan van de bedroefden drogen en een helpende hand bieden aan allen die struikelen.

Moge Uw Kerstfeest er een zijn, zooals Christus wil, dat het voor U wezen zal.

BRAMWELL BOOTH.

GENERAAL BRAMWELL BOOTH.

Kerstpsalm.

Daar is uit 's werelds duistere wolken
Een licht der lichten opgegaan.
Komt tot Zijn schijnsel, alle volken!
En gij, mijn ziele! bid het aan.
Het komt de schaduwten beschijnen,
De zwarte schaduw van den dood;
De nacht der zonde zal verdwijnen,
Genade spreidt haar morgenrood.

Al hebt G', o God! vermenigvuldigd
De gaben van Uw overbloed,
Wat baat het, waar zich 't hart beschuldigd
En siddrend voor U krimpen moet?
Geen dubbel' oogst van most of koren
Verdriift de smarten van een ziel,
Voor wie de hemel is verloren.
Omdat z', o Heer! van U verbiel.

Gij wilt met brede tot ons komen,
Met breed en vrijheid, vreugd' en eer;
Het juk is van den hals genomen,
God lof! wij zijn geen slaven meer.
De staf des drijvers ligt verbroken,
Aan wien ons hart zich had verkocht,
En 't wapentuig in brand gestoken
Van Hem, die onze ziele zocht.

Wat heil! een Kind is ons geboren,
Een Zoon gegeven door Uw kracht;
De heerschappij zal Hem behooren;
Zijn last is licht, Zijn juk is zacht.
Zijn naam is Wonderbaar; Zijn daden
Zijn wondren van genad' alleen;
Hij doet ons, hoe met schuld beladen,
Verzoend voor 't oog des Vaders treên.

Het Kerstfeest nadert! Bereiden wij ons hart om feest te vieren.

Hoe zingt Paul Gerhard in den zang zijner ziele?

„Hoe zal ik U ontvangen?
„Hoe wilt Gij zijn ontmoet,
„o, 's werlds hoogst verlangen,
„des sterv'lings zaligst goed?

en verder:

„Mijn hart zal 't feestkleed dragen
van altijd jeugdig groen,
en van Uw lof gewagen
zooveel mijn lied kan doen.

Ja, dat past ons te dragen, dat feestkleed der reinste, heiligste vreugde, nu wij het Kindeke in de kribbe begroeten als „'s werlds hoogst verlangen, des sterv'lings zaligst goed.” En groen, onverderfelijk groen en frisch zal die vreugde zijn voor wie na 't rusteloos en troosteloos zoeken en verlangen naar vrijheid en rust, in Hem den beloofden Verlosser vonden.

Eens de gevangenschap, het knellen der banden, het wandelen in duisternis, het struikelen en vallen al tastende naar den goeden weg, het troosteloos hulp zoeken bij anderen, zondaars zooals wij; teleurstelling alom en — voor wie eerlijk is — 't meest in onszelven. Volgden wanhopige pogingen tot zelfverbetering. Op het oude kleed werd telkens een nieuwe lap gezet en — groter werd de scheur. De drenkeling wilde zich aan zijn eigen haren optrekken. De zonden werden met schoonheidswater gewasschen en heetten „eigenaardigheden”, „zwakheden”, „dwalingen”. Maar diep, diep in de menschenziel bleef de vraag: moet het zoo zijn? Is er geen ontkoming, geen verbreking van het juk der zonde?

Daar schittert de ster van Bethlehem! De glans ervan doordringt de eeuwen. Zij schittert nu in deze eeuw, in dit jaar, op dit Kerstfeest. Zij spreekt waarheid, zij misleidt niet, al heeft zij halt gehouden niet boven het vorstelijk paleis, maar boven een stal en een kribbe. Hij, die daar in het vleesch verscheen is de Zaligmaker, Christus de Heer! Tienduizend maal tienduizenden op deze aarde jubelen het uit vandaag. Dat Hij de Verlosser is hebben zij aan eigen hart en leven ervaren. Verbroken ketenen, weggevaagde duisternis, vergiffenis van zonde en zaligheid der ziele, het kwam alles van Hem en door Hem!

Dat is de boodschap van het Kerstfeest ook voor Nederlandsch-Indië.

De Verlosser is er! Zijn naam is Jezus, d. i. Zaligmaker. Wij dragen op dit Kerstfeest dien naam uit tot heel de grootte gemengde familie van armen, lijdenden, kranken, beproefden kinderen, ouden van dagen, heidenen en Mohammedanen, die 't Leger tot de zijnen rekenen mag in de blijde zekerheid, dat Hij aller Heiland, aller Verlosser is.

Wij kregen versterkingen in onze rangen, Scandinavië zond opnieuw drie harer dochteren als Zendelingen tot ons. Wat een heerlijke familie is het Leger toch! Rechtstreeks van de boot waren ze naar het Congres te Weltevreden gekomen en in de allereerste samenkomst zongen ze mee, in liederen en koren, soms het Hollandsch probeerend of anders zoekend naar dezelfde woorden in eigen taal op de oude melodie zoo bekend in 't Vaderland. Hoe valt alle vreemd-zijn weg als men, zooals b. v. onze dappere Finsche Ensigne reeds tien jaren onder dezelfde Legervlag in 't eigen land gestreden heeft! En al verstond men de woorden niet, toch verstond men de taal van zangen en gebeden. God zegene onze lieve, nieuwe Officieren en doe hun boodschap ingang vinden in vele harten!

Eenigen tijd geleden reisde ik in één coupé met een moeder en een paar kinderen. De jongste, een levendige kleine man, kon geen oogenblik stil zijn, maar onverdroten liet moeder hem toe te staan, te springen, te zitten en vice versa.

Als hij op zijn beentjes was op den grond deden zich echter allerlei gevaren voor en menigmaal zou zijn bolletje zich gestooten hebben, als niet telkens op 't critieke moment de moeder haar hand boven 't hoofdje had gehouden. Ik zag 't aan en moest denken aan een regel uit een onzer liederen:

„Hij houdt Zijn hand ons boven 't hoofd”.

Zoo zullen wij eenmaal weten, in hoeveel gevaren Hij ons heeft behoed! Hoe goed en schoon is de vergelijking: „Gelijk een moeder”.

Ik neem de gelegenheid waar al onzen vrienden een recht gezegend en blij kerstfeest toe te wenschen ook namens Luit Kolonel Gugelmann.

Vervolg van pag. 3 kol. 3.

zou kosten, aldus in aanraking met den electrischen stroom te komen. Maar gelijktijdig bedacht hij, dat het de aanraking is met de aarde en den draad tegelijk waarin het gevaar bestaat voor ieder levend wezen, terwijl het diertje, los van de aarde, zijn lied onbelemmerd kon uitjubelen. Hieruit trok de dokter een schoone geestelijke les voor al Gods kinderen.

Adjutant Woodward verblijdde ons allen met zijn vertellen van leven en arbeid onder de Toradjas in Midden-Celebes. Heerlijke vruchten hebben hij en zijn vrouw mogen zien op hun pioniers-werk aldaar.

Spoedig hopen wij een en ander uit hun arbeid mede te deelen in de S. K.

„... Zoo wie den Wil doet van Mijn Vader, Die in de Hemelen is, dezelve is mijn broeder, zuster en moeder”. Diep ernstig klonken deze woorden van de lippen van onze Kolonel en naarmate zij sprak, zagen wij hoe langer hoe duidelijker, hoe ingrijpend de voorwaarden zijn van het kindschap Gods. Niet de uiterlijke vorm hoe schoon, hoe volmaakt ook, niet de naam, niet traditie, niet het „uiterlijk” volgen — maar de gehoorzaamheid des harten, de overeenstemming met Zijnen Wil in alle dingen — dit alleen maakt ons tot de Zijnen

's Avonds was er een vrij talrijke opkomst. Een heer en dame, die 's morgens aanwezig waren geweest zeiden: „Wij konden niet wegblijven, ook vanavond voelden wij ons gedrongen te komen”

Hoe bidden wij, dat de woorden, die ze hoorden inderdaad woorden des eeuwigen levens waren voor hun ziel! Velen dankten ons. De meesten onzer toehoorders schenen vreemdelingen te zijn van de Leger des Heils samenkomsten en innig hopen wij, dat zij allen iets blijvends hebben kunnen medenemen. Het deed ons genoeg den Resident, den Assistent-Resident evenals den Directeur der gevangenis onder ons gehoor te zien.

De Chef-Secretaris, Luit. Kolonel Visser, die de Kolonel den heelen dag krachtig steunde, leidde zelf twee heerlijke samenkomsten, 's morgens om 7 uur in de Gevangenis, waar 3 mannen vrijwillig neerknielden om vergiffenis te zoeken. „Ik zou die samenkomst niet om alles hebben willen missen”, zeide een Officier, zoo gezegend en diep ontroerd was zij”

Een pracht openlucht-samenkomst op de Aloon-Aloon om 5 uur stond ook onder de leiding van den Chef-Secretaris. Steeds treft ons de houding der menschen! met diepe aandacht en grooten ernst wordt er steeds geluisterd en nooit wordt een onbetamelijk woord gehoord. Welk een kansen om het Evangelie te prediken! Volgden nog de besloten Officiers-samenkomsten op Maandag en Dinsdag, wanneer wij ons verbond met den Heer der Heeren opnieuw bezegelden met onze toewijding.

A. B. G.

Zelfverloochening in Midden-Celebes.

Door Mevr. Majoor Thomson.

Uitgaande van het beginsel, dat alle Christenen moeten medewerken aan de verbreiding van het evangelie, werden de soldaten en volgelingen van het Leger des Heils in Midden-Celebes voor het eerst uitgenoodigd om hun vrijwillige gaven voor dit doel te offeren. Mevrouw Majoor Thomson vertelt ons hoe men slaagde.

Zeer interessant was wat de verschillende Officiëren verhaalden omtrent onze eerste Zelfverloochenings-Aanvraag in deze streek. Wij zijn hier in een land, waar bij velen geld een onbekend artikel is. De Adjutants Woodward vertelden aan het Kantewoe-volkje, hoe in andere landen geld verzameld wordt door middel van persoonlijke zelfverloochening en het daardoor mogelijk werd het Evangelie aan de heidenen te verkondigen. Zoo was de blijde boodschap ook in Kantewoe gebracht en wat een verandering in hun leven was daarvan het gevolg geweest! Nu vertelde de Adjutant, dat iedereen een kans zou hebben om iets te doen, opdat anderen, die nog in donkerheid en onwetendheid waren, God mochten leeren kennen.

Daar velen geen geld hadden, hebben de Officiëren allerlei van hen gekocht o. a. bundeltjes hout, rijst, eieren, groenten, enz. zoodat iedereen wat geld kon offeren bij gelegenheid van den Altaardienst. De school was stampvol en de meetings zeer gezegend. De Officiëren legden eerst hun rolletjes geld neer, toen volgden de goeroes en zoo tot den laatsten volgeling toe. Op deze wijze was f 46.— bij elkaar gebracht. Eere zij God!

Adjudante Webb van Rouwiga was wel een weinig trotsch, toen ze vertelde, dat ieder van haar schoolkinderen iets gegeven had. Sommigen brachten zelfs bundeltjes sirih-bladeren, welke door Adjudante Webb zelf gekocht waren om de kinderen niet teleur te stellen. Een jongen zeide: „ik heb niets te geven”, doch later bracht hij toch een cent aan de Adjudante.

De kinderen van een der scholen ontmoetten de Adjudante en stopten haar één cent, een halve cent, twee en een halve cent, enz. in de hand—„en”,—lachte de Adjudante, — „wij hebben niet meer dan een halven gulden van de geheele school tezamen gekregen, doch indien zij allen een groote gift hadden kunnen geven, zouden wij geen blijder gezichten hebben kunnen zien.”— f 10.— was het sommetje, wat de Adjudante kon opzenden voor haar Korps.

Kapitein Roed van Koelawi vestigde ook de gedachten van allen op het resultaat van de Zelfverloochenings-Aanvraag in andere landen en alhoewel hij niets in 't bijzonder heeft meegedeeld, toch vertelde hij met welk een blijdschap zijn volkje deelnam aan de Aanvraag. Een f 50.— had de Kapitein bij elkaar, terwijl hij nog enkele gulden kon inwachten.

Tot onzen spijt hebben wij Kapitein Wikdal van Kapiroei (nog niet ontmoet

en dus nog niets gehoord omtrent zijn pogingen, doch zijn bijeengebracht deel was f 25.— Halleluja!

De Kapiteins Harris van Bora waren zeer verblijd en getroffen door den geest onder hun volkje.

In de Sibelaja school werd b. v. een altaardienst gehouden en de gaven in ontvangst genomen. Een paar weken later wachtte den Kapitein een verrassing. Voor den tweeden keer brachten ze iets, omdat ze voelden, dat hun eerste gave te weinig was geweest. In een der kampongs gaf iedereen wat. De giften waren zeer klein en soms bijna zonder waarde— een ei, een klapper, een paar djagoengkolven, wat rijst, enz. Het was inderdaad een genoeg voor de Kapiteins te berichten dat hun deel voor de Z. V. was f 27.50.

Van Kalawara hebben wij reeds een rapport ingezonden. Ons deel was f 100.— en Kapitein Midtbö collecteerde in Donggala en Paloe f 109.—. In een kleine Officiërsmeeting werd het resultaat van deze onze eerste Zelfverloochenings-Aanvraag bekend gemaakt, een totaal van f 368.—.

Misschien zegt iemand f 368.— is niets om over te schrijven, doch in onze gedachten zijn nog de roerende tafereeltjes in verband met de inzameling van deze f 368.—. In ons geheugen zal nog lang de herinnering blijven aan de blijde, opgeruimde gezichten van hen, die zoo van harte deelnamen in deze eerste Z. V.-aanvraag in Midden-Celebes. f 368.— is de som van het geld, maar wie kan zeggen hoeveel waarde dit vertegenwoordigt in de oogen van onzen dierbaren Heiland?—

Vervolg van pag. 7 kol. 3.

antwoord daarop kreeg hij een schrijven van de Prinses zelve, waarin zij zeide, dat onder de schatten, die zij met zich mee zou nemen naar haar nieuwe Vaderland, de Bijbel van hem gezonden, begrepen was, en zij drukte tevens den wensch uit, dat de zegen Gods op den gever moge rusten.

Vult de watervaten met water!

Een eenvoudig man weigerde wijn te drinken. Men hield hem het verhaal van de bruiloft te Kana voor, om hem te doen zien, dat de Heer Zelf water in wijn wilde veranderen, opdat de menschen er van zouden drinken.

„Volkomen waar,” was 't antwoord, „e ik wil in alles den Heer gehoorzaam zijn. Nu hoor ik Hem te Kana het bevel geven: „Vult de watervaten met water!” dus vul ik ook mijn glas met water. Mocht het Hem nu behagen, een wonder te doen en dat water in wijn te veranderen, dan zal ik niet weigeren dien wijn te drinken. Tot zoo lang houd ik mij echter maar bij water!”

